

Cooking with wild game.

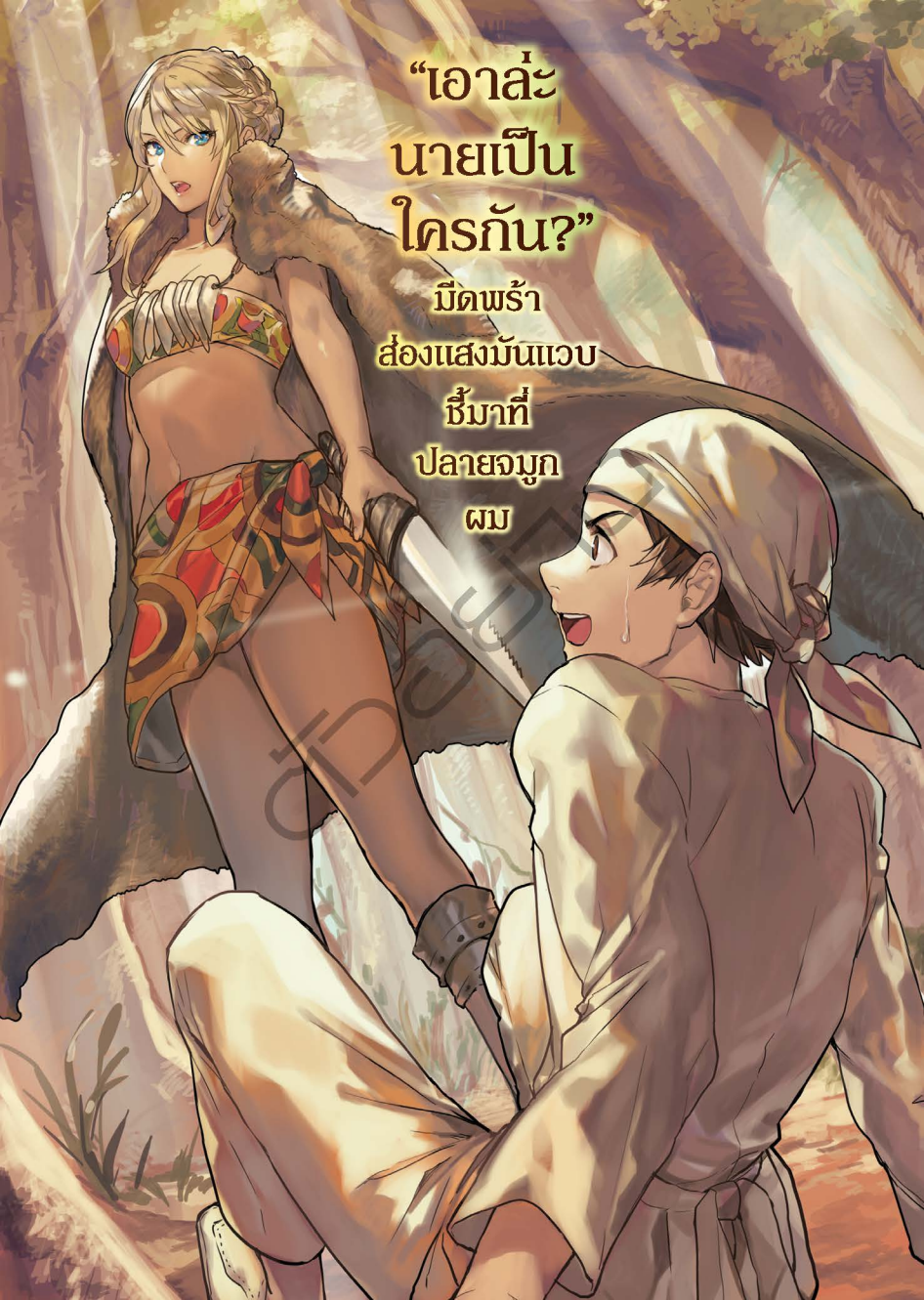
พ่อครัวมือใหม่

ผจญภัยต่างโลก

Author. **EDA** Illust. Kochimo

VOLUME
1

“โอ๊ะ
นายเป็น
ใครกัน?”

มีดพร้า
ส่องแสงมันแวบ

ขึ้นมาที่
ปลายจมูก

ผม

ดอนต้า = อู

หัวหน้าตระกูลอู

ซึ่งมีอำนาจในชายป่า เป็นคนที่
มีฝีมือโดดเด่นในฐานะพราน

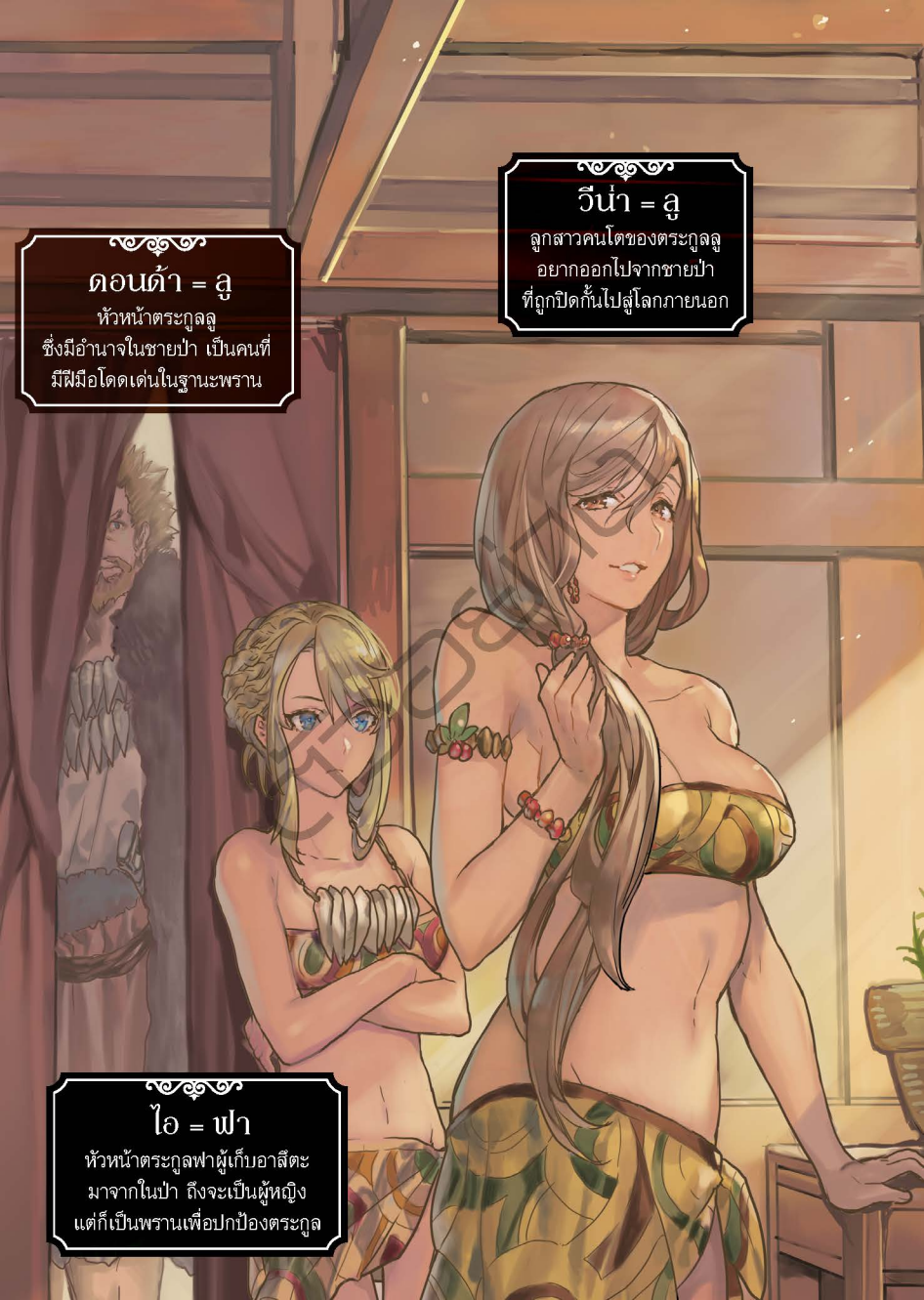
วีน่า = อู

ลูกสาวคนโตของตระกูลอู
อยากออกไปจากชายป่า
ที่ถูกปิดกั้นไปสู่โลกภายนอก

ไอ = ฟา

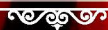
หัวหน้าตระกูลฟาผู้เก็บอาสิตะ
มาจากในป่า ถึงจะเป็นผู้หญิง
แต่ก็เป็นพรานเพื่อปกป้องตระกูล

เรน่า = ลู

ลูกสาวคนรองของตระกูล
มีความภาคภูมิใจในการเป็น 'ผู้ดูแลเตา'
นับถืออาสึตะที่ทำอาหารเก่ง

สิรุมิ อาสึตะ

พ่อครัวฝึกหัดที่หลงเข้ามายังโลกต่างมิติ
อยู่ระหว่างลองผิดลองถูก
เพื่อยกระดับอาหารของชาวนา

“...คำว่า อร่อย
คงเป็นแบบนี้ละมัง”

จากนั้นไอ = ฟา

ก็ยิ้มด้วย

ปากทั้งดวงมนนั้น

...เพียงเล็กน้อย

MENU

บทนำ

003

บทที่ 1 มือเย็นที่เลวร้ายที่สุด

011

บทที่ 2 ยามเข้านอกศาสนา

059

บทที่ 3 พ่อครัวฝึกหัดในโลกต่างมิติ

095

พักครึ่ง ~แต่ละวันในชายป่า~

137

บทที่ 4 ผู้มาเยือนตัวน้อย

147

บทที่ 5 ตระกูลดู

197

บทที่ 6 คำคืนแห่งการอวยพร

239

ช่วงพักตะเกียบ

~ลูกสาวคนสุดท้ายของแห่งตระกูลดู~

275

บทนำ

เมื่อรู้สึกตัว ผมก็อยู่ในป่าที่ไม่รู้จัก

นอนหงายอยู่ในป่าที่ไม่รู้จัก

“เฮ้...?”

ผมลุกขึ้นนั่ง มองไปรอบๆ ขณะยังสับสนสับสน
ป่า

อยู่กลางป่าที่ไม่รู้จัก

ไม่สิ ผมที่เกิดและเติบโตมาใจกลางย่านการค้าไม่เคยมี ‘ป่าที่
ไม่รู้จัก’ อยู่ตั้งแต่แรกแล้ว แถมยังหน้าตาเหมือนป่าดงดิบเขามองไม่ชวน
ให้คิดว่าเป็นป่าในญี่ปุ่นด้วย

ต้นไม้ใหญ่บิดเกลียวเป็นรูปทรงพิลึก

ใบเพิร์นยักษ์

ดอกไม้สีสดที่ดูเหมือนจะมีพิษ

เสียงร้องของนกที่ไม่เคยได้ยินมาก่อน

กิ่งไม้และใบไม้ซ้อนทับกันหนาแน่นอยู่เหนือศีรษะจนมองไม่เห็น
สีของท้องฟ้า

(ที่นี่มันที่ไหนกัน?)

ผมสำรวจตัวเองขณะถูกบังด้วยพุ่มหญ้าสีเขียวสดใสงดงามครึ่งตัว

ผมสวมชุดขาวซึ่งประกอบด้วยชุดทำครัวสีขาว ผ่ากันเปื้อนสีเทา

และรองเท้าสีขาว

ตรงหน้าก็มีชื่อโลโก้สีดำของ ‘ร้านสิริมิยะ’

บนศีรษะพันผ้าขนหนูสีขาว เป็นสภาพตามปกติ

แล้วทำไมผมถึงมานอนอยู่ตรงนี้ ในสภาพแบบนี้ได้ละ

ผมนั่งขัดสมาธิอยู่ตรงนั้น พยายามลองนึกถึงเรื่องที่เกิดขึ้นก่อน

จะหมดสติไป

ทันใดนั้น...จังหวะที่ผมขยับตัว บางอย่างก็สัมผัสมือเข้า

มันแข็ง และลื่น สัมผัสเหมือนกับอุปกรณ์ไม้ที่ผ่านกระบวนการ

แปรรูปแล้ว

ผมลองดึงมันออกมาจากพุ่มหญ้าที่กลบอยู่...มันคือมีดทำครัว

ซันโทกุ* สวมปลอกทำจากไม้แมกโนเลียญี่ปุ่นเล่มหนึ่ง

ด้ามไม้มะเกลือที่ผ่านการใช้งานมานาน ใบมีดยาวยี่สิบเอ็ด

เซนติเมตร

ไม่ต้องถอดออกจากฝักสีขาวก็รู้นั่นคือมีดที่พ่อของผมรักษา

มันไวยิ่งชีวิต มีดซันโทกุชิ้นดีของ ‘ซาคาคิยะ’ ร้านทำมีดเก่าแก่ในเกียวโต

และ

วินาทีที่ได้เห็นมัน

ผมก็นึกเรื่องทั้งหมดได้

* มีดทำครัวของญี่ปุ่น นิยมใช้ตามร้านอาหารและครัวเรือน

ผมชื่อสิริภูมิ อาสิตะ

คำว่า ‘สิ’ จากช่องแคบสังารู ‘ภูมิ’ ที่หมายถึงหตุดมองดู ส่วน
ชื่อตัวเขียนในความหมายว่าวันพรุ่งนี้จะอ้วน ‘สิริภูมิ อาสิตะ’

อายุสิบเจ็ดปี นักเรียนชั้นมัธยมห้า โรงเรียนมัธยมปลายของ
รัฐบาล ส่วนสูงหนึ่งร้อยเจ็ดสิบเซนติเมตร น้ำหนักห้าสิบแปดกิโลกรัม
และก็ได้้อ้วนอะไร เมื่อเกิดผมก็ไม่ใช่สังารูแถบฮอกไกโด แต่เป็น
จังหวัดจิบะในแถบคันโต

บ้านผมเป็นร้านอาหารราคาย่อมเยาชื่อ ‘สิริภูมิยะ’ รายรับก็ดี
ไม่เลว เคยตี จนเมื่อหนึ่งเดือนก่อนที่เจ้าพวกนั้นมา

ดูเหมือนว่าตึกข้างๆ ร้านจะถูกปรับปรุงเป็นแหล่งบันเทิงครบ
วงจร เจ้าของคนใหม่จึงมาขอร้อง ‘ให้ขายที่ดินให้’

หน้าฉากคือ ‘เพราะจะเอาไปสร้างที่จอดรถ’

แต่ใจจริงคือ ‘มีกำหนดจะสร้างศูนย์อาหารในตึก ซินมีร้าน
อาหารราคาถูกอยู่ข้างๆ คงมีผลต่อจำนวนลูกค้า’

แน่นอนว่าเราไม่มีเหตุผลต้องยอมรับความต้องการเพียงข้าง
เดียวแบบนั้น จึงตอบปฏิเสธไปอย่างสุภาพ แต่ดูจะผู้คิดคนไปหน่อย
เจ้าของตึกคนใหม่นั้นดูเหมือนจะทำจะเป็นพวกนิสัยไม่ดี ใช้วิธีโกงบีบบังคับเอาจาก
เจ้าของเก่ามาเหมือนกัน

ด้วยเหตุนี้ จึงเริ่มมีการกลั่นแกล้งมุ่งร้ายไปพร้อมๆ กับการ
ปรับปรุงตึก

ประตูเลื่อนของร้านถูกเขียนว่า ‘ร้านนี้ปั่นเขื่อน’ บ้าง โทศศัพท์
‘ไม่มีคนพูดดังตลอดเวลาบ้าง มีซากแมวถูกทิ้งไว้หน้าร้านบ้าง...เป็นการ
กลั่นแกล้งสุดโหด

สิ่งเดียวที่ทันสมัย คือเผยแพร่คำบ้ายสี่ที่ไม่มีมูลในคอมเมนต์บนเว็บไซต์อินเทอร์เน็ตว่า ‘ร้านนี้อาหารเป็นพิษหลายครั้งแล้ว’

แน่นอนว่าพวกลูกค้าที่อุดหนุนกันมานานไม่เชื่อเรื่องทำนองนั้น และยังมาที่ร้านกันเหมือนเดิม แต่ลูกค้าชาจรหรือพวกนักศึกษาที่เลิกเรียนกลับบ้านนั้นลดจำนวนลงอย่างชัดเจน เห็นได้จากตัวเลขของยอดขาย

ผมรู้สึกเจ็บใจที่การเผยแพร่ในอินเทอร์เน็ตมันมีอิทธิพลถึงขนาดนี้

แต่พ่อก็ยังหัวเราะ

“ไปเชื่อเรื่องปัญญาอ่อนแบบนั้นจนอดกินข้าวฝีมือฉัน เสียชาติเกิดจริงๆ”

ที่หัวเราะไม่ออก ก็คือเมื่อไม่นานมานี้

ที่ผมรู้สึก คือเมื่อไม่กี่ชั่วโมงก่อน

พ่อมอบหมายหน้าที่เตรียมอาหารรอบค่ำกับผมก่อนออกไปซื้อวัตถุดิบ แล้วโดนรถบรรทุกเล็กพุ่งเข้าชนจนถูกหามส่งโรงพยาบาลเป็นการด่วน

ผมได้รับการติดต่อเหตุฉุกเฉินจากโรงพยาบาล จึงรีบรุดไปห้องพักผู้ป่วยทั้งชุดพ่อครัว

แม้อยู่คนเดียว พ่อก็ยังหัวเราะอย่างร่าเริง

ถึงจะยิ้ม แต่ขาทั้งสองข้างกระดูกแตกละเอียด

ทั้งแขนและศีรษะพันผ้าพันแผล รอยเลือดสีแดงซึมไปทั่ว เพราะถูกรถบรรทุกเล็กพุ่งเข้าชนจากด้านหน้าด้วยความเร็วถึงแปดสิบกิโลเมตรต่อชั่วโมง หมอที่คอยดูแลพูดด้วยสีหน้าที่ว่า “รอดมาได้ก็

ปาฏิหาริย์แล้ว”

รถบรรทุกเล็กขับหนีไป มีพยานเห็นเหตุการณ์หลายคน แต่รถ
ถูกถอดทะเบียนออก ส่วนคนขับปิดบังใบหน้าด้วยหมวกไหมพรมและ
แว่นกันแดด

เป็นอาชญากรรมที่วางแผนเอาไว้อย่างสมบูรณ์แบบ

แต่ถึงอย่างนั้น พ่อก็ยังหัวเราะ

ถ้าจะหยุดลมหายใจของพ่อ เห็นที่คงต้องเตรียมรถดัมพ์

“แล้วผมจะออกจากโรงพยาบาลได้เมื่อไหร่ครับ?”

หมอหนุ่มเจ้าของไข้ที่ถูกผู้ป่วยอากรสาหัสนอนอยู่บนเตียงยืม
ให้ ทำหน้าลำบากใจ

“เอ่อ คือ อย่างว่าแต่จะออกจากโรงพยาบาลเลยครับ เดี่ยวต้อง
เช็กคลื่นสมองกับผ่าตัดขาทั้งสองข้างนะครับ...”

“ครับ ถึงได้ถามว่าเมื่อไหร่จะออกจากโรงพยาบาลได้?”

“ตอนนี้คงยังบอกอะไรไม่ได้ครับ...เพราะกระดูกขาแตกละเอียด
ทั้งสองข้าง ต่อให้ทำกายภาพบำบัดก็ไม่รู้ว่าจะใช้เวลากี่เดือน...”

“เฮ้อ เรื่องนั้นผมคงต้องให้เป็นหน้าที่ของคุณหมอละครับ
แต่ผมเองก็มีร้านเหมือนกัน จะรถเข็นหรืออะไรก็ได้ ให้ผมออกจาก
โรงพยาบาลเร็วๆ เถอะครับ ซีนปลอยให้เจ้าเด็กที่มันจัดการ ร้านของผม
คงเจ๊งแน่”

แน่นอนว่าเจ้าเด็กที่มันที่ว่าก็คือผม

ถ้าเป็นพ่อคนนี้ ต่อให้ต้องใช้รถเข็นหรือไม่ค้ำก็คงถือมีดทำครัว
ไปเรื่อยๆ จนกว่าจะตายนั่นแหละ

พอคิดแบบนั้นแล้ว ผมก็ยิ้มออกจนได้

ตอนนั้นเอง...ก็มีโทรศัพท์มาจากเรนนะ เพื่อนสมัยเด็กของผม
ว่า “ร้าน ‘สิริมิยะ’ ไฟไหม้!”

เมื่อผมบอกออกไป รอยยิ้มก็หายไปจากใบหน้าของผมเป็น
ครั้งแรก

“อาสึตะ! มีด! แค่มีดเท่านั้นที่ปล่อยให้ไหม้ไปไม่ได้!”

ผมรีบกระโจนออกจากห้องผู้ป่วย ขากลับนั้นเร็วยิ่งกว่าขามา
มิดท่าคร้วของ ‘ซาคาคิยะ’ ที่พ่อรักษาไว้อย่างชีวิต ของ
ชั้นเยี่ยมที่ได้จากเจ้าของรุ่นก่อนของ ‘ซาคาคิยะ’ ร้านทำมิดเก่าแก่
ในเกียวโต ขนาดพ่อที่มีภรรยาโศกโศกไม่ว่าจะอยู่ที่ไหน ใช้ชีวิตดูดีอะไร
หรือเครื่องมือแบบไหน ก็ต้องทำให้ลูกค้าพึงพอใจให้ได้ ถึงจะเป็นคนทำ
อาหารตัวจริง! ถึงกับพูดว่า “แต่มีแค่เจ้านี้ที่ฉันจะไม่ปล่อยมือเด็ดขาด”
แค่สิ่งนั้นที่...ยอมไม่ได้

ไม่ว่าจะถูกกลั่นแกล้งแบบไหน ถูกรถบรรทุกเล็กพุ่งชน กระตุก
ขาหักทั้งสองข้าง ร้าวเส้นผม จิตใจของพ่อก็ไม่เคยหวั่นไหว...แต่ถ้า
สูญเสียมิดท่าคร้วของ ‘ซาคาคิยะ’ ไป พ่อคงใจสลายแน่

ดังนั้นผมจึงหวังอย่างไม่คิดชีวิต

และหน้าร้านที่ผมมาถึง มีคนมุงอยู่หลายสิบคน รถดับเพลิง
เริ่มดับไฟที่ลุกไหม้

แต่ ‘สิริมิยะ’ ยังอยู่ในกองเพลิง พ่นควันสีดำขึ้นสู่ท้องฟ้าเดือน
มิถุนายน

ไม่ว่าจะสาดน้ำเข้าไปสักแค่ไหน ก็คงไม่พ่นลูกไหม้จนวอด

ไหม้มาถึงขนาดนั้น

ไหม้ราวกับฝันร้าย

“อาสี่ตะจ้ง...”

เรนะที่ยืนอึ้งอยู่สังเกตเห็นถึงผม โผเข้ามาหาพร้อมใบหน้าเปื้อน

น้ำตา

ผมจับไหล่ผอมบางนั้น พยักหน้าให้หนึ่งครั้ง...แล้วกระโจนเข้า

กองไฟ

ตัวอย่าง

บทที่ 1 ★★★ มือเย็นที่เลวร้ายที่สุด

1

แล้วก็เป็นอย่างตอนนี

ทำไมผมที่ปิดมือของเรนและเจ้าหน้าที่ดับเพลิงแล้วกระโจนเข้าไปในกองไฟสีแดงฉาน ถึงมานั่งป้ออยู่ในป่าที่ไม่เคยเห็นนี้ได้

ผมฝ่าทะเลเพลิงที่ลุกไหม้รุนแรงจนไปถึงครัว เอื้อมมือไปคว้ามิดซ์คันโทซูเล่มนั้น

พริบตานั่น ตีก็ฟังอสุ่มเสียงดังสนั่น...ผมน่าจะถูกเพลิงและควันสีดำเผา และแบนแต่ดัดไปพร้อมกับมิดซ์คันโทซูแล้ว

แต่ร่างกายของผมกลับไม่มีรอยลวกหรือรอยไหม้ตรงไหนเลย

ในมือก็มีมิดซ์คันโทซูที่ควรจะมีไหม้เกรียมไปพร้อมกับผม

“นี่คือ...โลกหลังความตายหรือเปล่าล่ะ”

ผมลองหยิกแก้ม และแน่นอนว่าเจ็บ

เหงื่อ ไม่ว่าที่นี้จะจะเป็นโลกหน้าหรือไม่ แต่อย่างน้อยนี่ก็ไม่ใช่ความฝันหรือภาพลวงตาแน่นอน

กลิ่นหญ้าเหม็นเขียวฉุนกึก

ลมร้อนขึ้น

ความรู้สึกของเหงื่อที่ไหลอาบแก้ม

ความสิ้นของปลอกไม้แมกโนเลียญี่ปุ่น
...นี่ไม่มีทางเป็นความฝันหรือภาพลวงตาแน่

“หมายความว่าเราตายแล้วจริงๆ เหรอ!”

ผมตะโกนโดยไม่ได้เจาะจงว่าบอกกับใคร แล้วล้มตัวลงนอนทาง
แขนขาอีกครั้ง

ตายแล้วก็ช่วยไม่ได้ ไม่มีทางช่วยคนที่กระโจนเข้าทะเลเพลิง
แบบนั้นได้อยู่แล้ว

แต่...ก็มีเรื่องที่ผมมองข้ามไม่ได้

ที่ทำอะไรบ้าๆ แบบนั้นลงไป ก็เพราะไม่อยากเห็นสภาพสิ้นหวัง
ของพ่อ

แต่นอกจากจะปกป้องมิตซึนโทซุไม่ได้แล้ว ตัวเราเองยังมาตาย
ไปแบบนี้ก็แย่สิ

เสียภรรยาไปเมื่อสิบปีก่อน เสียร้าน เสียลูกชาย แล้วสุดท้าย
ก็ยังคงมาเสียมิตซึนโทซุของ ‘ซากิคิยะ’ ไปอีก...แล้วพ่อจะมีชีวิตอยู่ต่อ
โดยมีอะไรเป็นเครื่องยึดเหนี่ยวจิตใจล่ะ?

ผมกำมิตซึนโทซุสวมปลอกไม้ด้วยสองมือแล้วหลับตาแน่น
กัดฟันกรามกรอด

ถ้าไม่ทำแบบนี้ คงหลุดลงร้องไห้อย่างน่าเวทนาแน่ๆ

(ยายเรนะเองก็คงร้องไห้โฮอยู่สินะ...)

คงจะไม่ได้เจอเพื่อนตั้งแต่สมัยเด็กที่โตกันมาเหมือนพี่น้อง และ
คงไม่ได้เจอกับพ่อที่เป็นครอบครัวเพียงคนเดียวอีกแล้ว

ผมเองก็สูญเสียทุกสิ่งทุกอย่าง เหมือนที่พ่อสูญเสียทุกอย่าง

(...ชีวิตที่ผ่านมาของเรานั้นคืออะไรกัน?)

ตอนที่คิดแบบนั้น ก็มีเสียงดังมาจากฟุ่มไม้ใกล้ๆ
ตามด้วยเสียงอืออออ... ฟังไม่ผิดแน่ นี่คือครางของสัตว์ป่า
ผมเลื่อนสายตาไปทางเสียงนั้นโดยที่ยังนอนอยู่
ในความมืดสลัวอีกฟากฟุ่มไม้ ดวงตาสีแดงวาวหนึ่งคู่กำลังลุก

โชน

(อะไรนะ...ยักษ์หรือปิศาจปรากฏตัวหรือ?)

ทั้งที่พิภพทัศน์เหมือนสวนสวรรค์แดนใต้ กลับไม่ใช่สวรรค์ แต่เป็น
นรกอย่างนั้นหรือ

ตาคุณั้นลุกโชนด้วยความมึนงงจนทำให้คิดเช่นนั้น

(พอที่เถอะ จำไม่เห็นได้เลยราตอนยังมีชีวิตอยู่เราเคยทำเรื่อง
เลวร้ายไว้ขนาดนั้นด้วย?)

ผมค่อยๆ ลุกขึ้นนั่ง โดยพยายามไม่ให้เป็นการกระตุ่มัน

ทันใดนั้น...บางอย่างโผล่ออกมาอย่างเชื่องช้า

(เหวอ...)

หมีป่า

หรืออะไรสักอย่างคล้ายหมีป่า

ตัวมหึมา น่าจะหนักถึงเก้าสิบกิโลกรัม เป็นสัตว์ป่าสี่ขาที่หน้าตา
เหมือนหมีป่า

ขนแข็งราวกับเส้นลวดมีสีน้ำตาลเข้มจนเกือบดำสนิท และขน
ตั้งเหมือนทรงโมฮิแกนตั้งแต่หัวไปจนถึงกลางหลัง

ขาทั้งสี่นั้นสั้น มีเพียงต้นขาเท่านั้นที่อ้วนมาก

จมูกบี้แบน และเขี้ยวแหลมสองข้าง

ดวงตาเล็กตรงด้านข้างของใบหน้า

ร่างยักษ์ที่กลมอ้วนแต่เตี้ยล่ำ

ยิ่งดูก็ยิ่งเหมือนหมูป่า

แต่ไม่ว่าอย่างไรก็ไม่มีทางเป็นหมูป่าไปได้

เหตุผลเพราะตรงหน้าผากของเขามีเขาสีขาวดูแข็งแรงสองอัน

งอกยาวออกมา รูปร่างเข้ากับเขี้ยวที่งอกออกจากกรามล่าง

“...เหวอ!”

ผมเบือนหน้าหนีมันที่กำลังทำท่ากระตือรือร้นด้วยขาหลัง แล้ววิ่งหนีสุดแรงเกิด

ถ้าเป็นหมูป่าที่ผมรู้จัก บางตัวอาจวิ่งได้ด้วยความเร็วกว่าสิบลิโลเมตรต่อชั่วโมง แต่เจ้านี่ล่ะ?

ถ้าเป็นหมูป่าที่ผมรู้จัก ต่อให้เป็นพวกกินได้ทั้งพืชและสัตว์ แต่มันจะไม่มีนิสัยกินเหยื่อทั้งเป็นแน่ๆ แล้วเจ้านี่ล่ะ?

ผมคิดเรื่องแบบนั้นอยู่ในมุมหนึ่งของสมองขณะหนีไม่คิดชีวิต

ทั้งที่ตอนมีชีวิตอยู่ก็โล่วิ่งวนไปมาเยอะแล้ว ตายไปยังจะต้องโดนไล่อีกเหวอ

ถ้าตายแล้วก็คงไม่มีอะไรต้องกลัวอีก แต่หากโดนเขาหรือเขี้ยวแหลมๆ นั้นแทงคงเจ็บกว่าหยิกแถมตัวเองแน่ๆ

ฉะนั้นผมจึงหนีอย่างเอาเป็นเอาตาย

ไม่มีแม้แต่ว่าเวลาจะเหลียวหลังไปมอง กระโดดข้ามพุ่มไม้ เลิกกิ่งไม้ขึ้น ลอดผ่านโพรงต้นไม้ใหญ่ เอาเป็นว่าวิ่งไว่ก่อน

วิ่ง วิ่ง แล้วก็วิ่ง...และไปเจอความโชคร้ายที่หนักกว่าเดิม

“เหวอ!”

ทันใดนั้นพื้นดินก็ยุบลงไป

มันคือหลุมกับดัก

โลกหมุนกลับด้าน แรงกระทำจากของแข็งกระทบเข้าที่หัวและ
หลัง

ในที่สุดผมก็ถึงก้นนรก โดยที่ไม่รู้ว่าอะไรเป็นอะไร

“อูยยย...บ้าเซมัด นี่มันเรื่องบ้าอะไรกันเนี่ย!”

ผมคลานอยู่ก้นหลุมแล้วเงยหน้าขึ้นมองด้านบน

ภาพทิวทัศน์ของป่าถูกตัดออกเหลือแค่นิวทอน กลม กะจากสายตา
แล้ว หลุมนี้จะลึกสักสามเมตรได้

ถ้าเป็นหลุมกับดักที่คนสร้างละก็ เป็นงานที่ใช้แรงสุดยอดเลย
ล่ะ

“บ้าจริง! แกลังกันมากไปแล้วนะ ให้ตายสิ...”

โชคดีที่เจ้าตัวคล้ายหนูป่านี่ไม่คิดจะไล่ตามจนตกหลุมตามมา
ด้วย ผมสอดมิดซันโทซุที่กำลังเอาไว้ในมือขวาเข้าไปในอกเสื้อแล้วพยายาม
ลุกขึ้น

ทันใดนั้น ความเจ็บปวดร้อนผ่าวก็พุ่งพล่านขึ้นมาที่ข้อเท้าขวา
ดูท่าข้อเท้าจะเคล็ดตอนตกลงมา

ถูกเอาตัวมาทิ้งไว้ในป่าดงดิบโดยไม่รู้เรื่องรู้ราว โดนสัตว์ที่ไม่รู้
ว่าเป็นตัวอะไรวิ่งไล่ สุดท้ายก็มาจบในก้นหลุมกับดัก โดยมีข้อเท้าแพลง
เป็นของแถม

เลวร้ายสุดยอดจริงๆ เลวร้ายเกินไปจนน่าฆ่า

“จะไปฆ่าออกได้ไงเล่า!”

ฆ่าไม่ออก เลยลองโมโหดู

“บ้าเซมัด! จะพระเจ้าหรือปิศาจก็ช่าง ฉันทำอะไรผิดตรงไหน?”

ชีวิตฉันมันผิดพลาดขนาดนั้นเลยหรอ? ถึงจะไม่ใช่วิธิตายที่เอาไปอวดชาวบ้านได้ แต่ไม่เห็นเข้าใจเลยว่าทำไมต้องโดนเกมลงทัณฑ์โหดร้ายแบบนี้ด้วย! ถ้ามีปัญหาละก็ปลักฉันลงนรกที่มันดูดีกว่านี้น้อยเช!

“...เป็นผู้ชายที่ซื่อบ่นจริง”

ผมตกใจราวกับโดนหวดท้ายทอยด้วยไม้เบสบอลโลหะ

ทันใดนั้นก็มีคนปรากฏขึ้นตรงท้องฟ้าทรงกลมเหนือศีรษะ

“...นายลงไปไว้วายอะไรอยู่ในนั้น?”

ถึงวิธิตายจะเหมือนผู้ชาย แต่เป็นเสียงของหญิงวัยรุ่น

น้ำเสียงนั้นทุ้มเล็กนอย ห้วน แต่ก็ฟังรื่นหู

เนื่องจากย้อนแสงที่ลอดผ่านต้นไม้ ผมจึงมองไม่เห็นว่าเป็นรูปร่างเป็นอย่างไร

แต่ก็โล่งใจที่รู้ว่าโลกนี้ก็มีมนุษย์อยู่ด้วย ก่อนอื่นผมลองตอบกลับไป

“พลัดตกหลุมมาอย่างที่เราเห็นนี่แหละ ไม่รู้ว่าใครซัดเอาไว้เพื่ออะไร แต่แกล้งกันได้เยอะมัต”

หลังจากความเจ็บชั่วคราว เสียงของผู้หญิงที่ฟังดูไม่ค่อยเป็นมิตรยิ่งกว่าเดิมก็ดังขึ้น

“...นี่เป็นกับดักที่ฉันทำเอง”

“หา?”

“กับดักนี้เอาไว้จับกิบะแท้ๆ ได้คนมาไม่ทำให้อึดท้องหรือก นายคิดว่าฉันทำกับดักนี้ด้วยความเหนื่อยยากแค่ไหน”

“เอ๊ะ? เปล่านะ คือ...ต้องขอโทษด้วยครับ? อ้าว? นี่ฉันควรเป็นฝ่ายขอโทษหรือ?”

“...”

“อืม แต่ก็นะ ฉันผิดเองที่ทำให้เธอต้องเสียแรงเปล่า ขอโทษด้วย ฉันขอโทษ เพราะฉะนั้นเธอช่วยฉันออกจากที่นี่ได้ไหม?”

“...สูงแค่นี้ก็น่าจะขึ้นมาเองได้นี่”

เจานั้นทำท่าจะจากไป ผมจึงลนลานเรียกซ้ำอีกครั้ง

“เดี๋ยวลี! ที่จริงตอนที่ตกลงมาขอเท้าฉันเคล็ดนะ! คิดว่าคงไม่ได้เจ็บหนักอะไรมากมาย แต่คงป็นออกไปด้วยตัวเองไม่ไหว ขอโทษนะ แต่ช่วยหน่อยเถอะ ”

“...เรื่องของนาย ตายแบบหมาข้างถนนไปซะ”

เงาสีดำออกจากกรอบปากหลุมไป

“เดี๋ยวลี! ไม่ใจดำไปหน่อยเหรอ! นี่ ช่วยกันหน่อยน่า!”

ไม่มีคำตอบ

อย่าบอกนะว่าทั้งกันจริงๆ?

“นี่! ขอร้องล่ะ! ขึ้นเป็นแบบนี้ฉันต้องอดตายแน่ๆ! ถ้ายังมีความเป็นคนอยู่ละก็กลับมาเถอะ!”

“...เป็นผู้ชายที่ซื่อบ่นจริง”

เสียงของผู้หญิงคนนั้นดังก้องโดยที่ไม่เห็นตัว

แล้ววัตถุรูปร่างประหลาดก็ตกลงมาหน้าผม

มันคือเก้าอี้ล้อที่เลื้อยอยู่ทั่วทุกแห่งในป่าดงดิบ

เก้าอี้ล้อประมาธห้าเส้นรวมกันเป็นข้อ พอลองดึงดูแล้วก็รู้สึก

ได้ถึงความแข็งแรงตอบกลับมา

“...รีบขึ้นมาเร็วๆ ซะ”

อะไรกัน ก็ตั้งใจจะช่วยตั้งแต่แรกแล้วนี่นา

เป็นผู้หญิงที่น่ารักเลยจริงๆ นี่หรือเป่าขณะที่เขาเรียกกันว่า
ซินเดอเร?

อย่างไรตาม ผมรู้สึกประทับใจในความเห็นอกเห็นใจของมนุษย์
อย่างลึกซึ้ง ภายใต้สถานการณ์ที่ไม่รู้ว่าอะไรเป็นอะไรแบบนี้ ยิ่งทำให้
ซาบซึ้งมากเป็นพิเศษ ถ้าขึ้นไปได้ละก็ต้องขอบคุณจากใจจริงๆ แล้ว ผม
คิดพลางเหยียบกำแพงหลุม

ข้อเท้าที่เปล่งยังเจ็บแปลบแต่ก็ไม่ถึงขั้นทนไม่ได้ ผมได้ไปตาม
ดินสีดำที่ร่วงกราวอย่างหลุกหลุม แต่ก็พยายามปีนกำแพงหลุมขึ้นไปอย่าง
เอาเป็นเอาตาย

(แต่ก็...เริ่มไม่เข้าใจสถานการณ์ขึ้นเรื่อยๆ แล้วสิ)

นรกก็คือนรก มีพระผู้ช่วยปรากฏตัวมาช่วยเหลือในสภาวะ
วิกฤตติสแปลก

ประสาธสัมผัสทั้งห้าของผมรับรู้ได้สมจริงเหมือนตอนยังมีชีวิต
อยู่ ไม่รู้สึกเลยว่าจะตัวเองตายแล้ว

(เอาเถอะ จะเป็นอะไรก็ให้มันเป็นไป) ผมคิด แล้วออกแรงเหวี่ยง
สุดท้ายขึ้นมาถึงพื้นดิน

ออกมาจากหลุมกับดักได้โดยสวัสดิภาพ

นี่คงจะใกล้มืดแล้ว รอบตัวนั้นมีตลงพอสสมควร

“อู...ขอบคุณมากนะ ช่วยได้เยอะเลย”

ผมทรุดลงบนพื้นหญ้า ค้อมศีรษะให้ผู้หญิงที่เป็นผู้ช่วยชีวิต

ผู้หญิงยืนจังก้ารอผมอยู่ เธอใช้สิ่งที่ถืออยู่ในมือขำที่ปลายงมูก
ผมโดยไม่พูดอะไร

สิ่งนั้นคือปลายมีดพร้าที่แปลงประกายสีเงิน

“เฮอะ นายเป็นใครกัน?”

มีดพร้าส่องแสงมันแวบขึ้นมาที่ปลายจมูกผม

ใบดาบคมกริบ ใบมีดยาวประมาณแปดสิบเซนติเมตร กว้างราวสิบเซนติเมตร หนาเหมือนเอามีดอีโต้ทำเป็นดาบ แฉมปลายมีดยังถูกเหลาจนแหลม ถ้าเป็นมีดแบบนี้ถือว่าว่าแต่เนื้อเลย มันคงตัดกระทั้งกระดูกเหยื่อทุกตัวได้อย่างแน่นอน

แต่ไม่ใช่เวลามาตั้งกับเรื่องแบบนี้

“อะ อะไรเล่า? จู่ๆ ก็หักท่ายันชะอันตรายเชียว! บอกแล้วไงว่าขอโทษเรื่องหลุมกับดักนะ!”

“หนวกหู รีบตอบคำถามมาซะ”

ผู้หญิงคนนั้นดูทึ่งทางนึ่งๆ ...แต่ความเยือกเย็นนั้นกลับน่ากลัว ผมถอนหายใจ พลางมองปลายมีดกับใบหน้าของหญิงสาวสลบกันไปมา

“ก่อนอื่น ที่นี่คือที่ไหน? ดูแล้วไม่น่าใช่โลกหลังความตายแน่...”

“ที่นี่คือชายป่าที่อยู่เชิงเขาโมลก้า”

“...เขาโมลก้า?”

“ชายแดนอาณาจักรตะวันตกเซลวา พื้นที่ในปกครองของรัฐบาลเจโนสผู้ครองแคว้น ...นายล่ะมาจากไหน?”

ไม่เข้าใจเลยสักนิด

แต่ตอนนี้ก็มีแต่ต้องตอบไปตามความจริงเท่านั้น

“ฉันเกิดในประเทศที่เรียกว่าญี่ปุ่น จังหวัดจิเบะในญี่ปุ่นนะ รู้จักไหม?”

“ญี่ปุ่น...จังหวัดจิเบะ...?”

คงไม่รู้จัก จะไปรู้จักได้อย่างไร

บางทีที่นี้อาจเป็นโลกที่ไม่มีอะไรเกี่ยวข้องกับประเทศที่เรียกว่า ‘ญี่ปุ่น’ เลยก็ได้

หมู่บ้านในโลกที่ผมอยู่ไม่มีเขางอก แล้วเด็กผู้หญิงในโลกของผมก็ไม่ถือดาบยักษ์แบบนี้เดินไปมาด้วย

นอกจากนี้...ผู้หญิงคนนี้ยังมีร่างกายแบบที่ผมไม่เคยเห็นมาก่อน ผิวคล้ำนิดๆ สีน้ำตาลเหมือนช็อกโกแลตนมวอลฯ

แต่เส้นผมกลับเป็นสีทองหมด

และดวงตาเป็นสีฟ้าเข้ม

เส้นผมสีน้ำตาลทองนั้นยาวมาก แต่มัดรวบไว้เป็นทรงแปลกๆ ด้วยเชือกหนัง ตรงตาสีฟ้าส่องประกายคมปลาบอยู่ในความมืดสลัว

รูปหน้าและร่างกายนั้นสวยงามมาก

ตาผมขีดเหมือนแมวป่า จมูกสวยเรียวยาวได้รูป ริมฝีปากเล็กสีชมพู

...โครงแก้มดูมน รูปหน้าอาจดูอ่อนเยาว์ แต่อายุคงไม่ต่างจากผมนัก

เป็นผู้หญิงที่สวยมากทีเดียว

จัดว่าเป็นสาวงามสุดๆ ก็ยังได้

ส่วนตัวแล้ว ผิวสีน้ำตาลอ่อนกับริมฝีปากสีชมพูนั้นมันดูเซ็กซี่อย่างไม่น่าเชื่อ

แต่การแต่งตัวแบบนั้นมันอย่างไรกันนะ

เธอห่มผ้าคลุมขนสัตว์เนื้อหนาสีน้ำตาลดำจากไหล่ลงมา ได้

ผ้าคลุมนั้น...มีแค่ผ้าสีสวยพันเอาไว้รอบหน้าอกกับสะโพกเท่านั้น

ผ้าผืนนั้นทอด้วยลวดลายที่ซับซ้อน ไม่ได้ให้ความรู้สึกมอซอ แต่เจ้าผ้านี้มันกระตุ้นอารมณ์กันเกินไปหน่อย

นอกจากนี้ยังมีสร้อยคอที่ร้อยจากเขาหรือเขี้ยวสีขาวซ้อนกันหลายชั้น สวมสร้อยข้อมือที่เหมือนทำมาจากลูกไม้ร้อยเข้าด้วยกัน ตรงเอวคาดห้อยมีดสั้นสวมปลอกหนัง อะไรประมาณนั้น เผยผิวสีน้ำตาลนวลเนียนอย่างไม่ปิดบัง บริเวณข้อเท้าลงไปก็พันหนังรูปร่างคล้ายเข็มขัด คงเป็นสิ่งที่ใช้สวมเท้าหรืออะไรสักอย่าง

แต่ทั้งที่มีผู้หญิงเปิดเนื้อหนังมั่งสาอย่างมีเสน่ห์ขนาดนี้อยู่ตรงหน้า สิ่งที่น่าเข้าไปมาในใจผมกลับเป็น (รู้สึกเหมือนโดนกดดันเลยแฮะ...)

หน้าตาน่ารักมากแท้ๆ แต่สีหน้ากลับตลัน

ดวงตานั้นวาวโรจน์ราวกับแมงป่องจริงๆ ริมฝีปากงามนั้นเม้มแน่น

สำหรับผู้หญิงแล้วเธอจัดว่าตัสสูง แต่รูปร่างสมส่วนสวยงาม

ถึงกระนั้นก็ไม่ให้ความรู้สึกว่าอ่อนแอแม่แต่น้อย

แขนขาที่เปิดเผยผิว และหัวไหล่กับสะโพกนั้นดูแน่นราวกับเสี้ยนหนัง ไม่มีเนื้อส่วนเกินแม้แต่นิดเดียว แถมยังมีรอยแผลเป็นสีขาวที่แสดงถึงการใช้ชีวิตอย่างยากลำบากมาตลอดอยู่เต็มตัว

เป็นเด็กสาวที่เปี่ยมด้วยความแข็งแกร่งที่ควรเรียกว่าพลังชีวิตในยุคกำเนิดโลก ซึ่งไม่ควรมีในยุคอารยธรรมที่วิทยาศาสตร์กลายเป็นเรื่องปกติธรรมดา

(แต่เอออย่างนั้น...)

กลืนนี่คืออะไร?

ผมสงสัยมาตั้งแต่วินาทีแรกที่พบกับผู้หญิงประหลาดคนนี้แล้ว

เป็นกลิ่นที่ซับซ้อนเอามากๆ
กลิ่นหวานๆ เหมือนผลไม้ที่สุกจนงอม
กลิ่นอ่อนๆ รวากับดอกตูมของดอกไม้ที่กำลังจะบาน
กลิ่นชวนให้สงบใจและสดชื่นคล้ายไม้หอมตากแห้ง
กลิ่นรุนแรงราวกับเครื่องเทศฉุนฉุน
และกลิ่นเนื้อกับไขมันสัตว์ที่ชวนให้น้ำลายสออย่างรุนแรง
กลิ่นพวกนี้ผสมปนกันอย่างซับซ้อน กระแสลมจุกของผมมา
ตั้งแต่เมื่อครู่แล้ว

ไม่ได้จะอวดนะ แต่ผมทำงานเป็นคนครีวมาตั้งแต่เด็กๆ มีความ
สามารถดมกลิ่นดีกว่าคนปกติทั่วไป

อย่างไรก็ตาม มันเป็นกลิ่นที่ชวนหิวมาก...ระหว่างที่ผมคิดเช่นนั้น ร่างกายก็เหมือนกับจะตอบสนองต่อความคิด ท้องของผมร้องดัง
'โครก'

ปลาหมึกที่หญิงสาวชี้มาสั้นไหวเล็กน้อย

“อะไรกัน นายคิดจะทำอะไร?”

“เปล่าๆ คิดอะไรนะเหรอ...ก็แค่หิวเท่านั้นเอง”

กระเพาะร้องดัง 'โครกกก' ขึ้นมาอีก

น่าอายชะมัดเลย

คิ้วสวยได้รูปของเธอเลิกสูงในระดับที่ดูดูร้ายพอสมควร

“เฮ้ย อย่ามาล้อเล่นนะ กำลังยั่วโมโหฉันนี่?”

“ล้อเล่นที่ไหนกันเล่า ฉันทำอะไรกับปฏิกิริยาตามธรรมชาติ
ไม่ได้นี่นา? แค่ว่ากระเพาะของฉันมีปฏิกิริยาเพราะเธอปล่อยกลิ่นตัวที่น่ากิน
ออกมานี่แหละ”

“หมายความว่าอะไร? ฉันไม่มีของกินติดตัวสักหน่อย แถมเป็นเพราะนายแหละ ฉันถึงเก็บเสบียงวันนี้ไม่ได้”

“ถึงได้ขอโทษที่ทำให้หลุมกับดักของเธอเสียเปล่าไงเล่า...”

มีเสียงร้องของกระเพาะดัง ‘โครกก’ ลงท้ายประโยคด้วย

กระเพาะร้องมากเกินไปแล้ว

ไม่ได้การแล้วสิ สีหน้าของหญิงสาวเริ่มอันตรายขึ้นทุกที ไหล่เริ่มสั่นแล้วด้วย

นี่ผมต้องตายรอบสองเพราะเหตุผลปัญญาอ่อนแบบนี้หรอ

“เอาเป็นว่า ฉันไม่ได้ตั้งใจยุ่มย่ามกับเซตแดนของเธอแม้แต่นิดเดียว ฉันเองก็ถูกทั้งไว้ที่นี้โดยไม่รู้เรื่องรู้ราวและกำลังลำบากอยู่เหมือนกัน ถ้าเธออยากบ่นกับผมมาเลยก็ได้...” ‘โครกกกก!’

ไม่ไหวแล้วละมังแบบนี้

ต่อให้พูดขอโทษจากใจสักเท่าไร ก็ถูกกระเพาะของตัวเองทำลายทุกที

และจู่ๆ หญิงสาวก็ฉีกหน้าหนี

เธอยังคงใช้มือขวาชี้ดาบมาที่ผม พลางเอามือซ้ายปิดปากไว้

ไหล่ของเธอที่สั่นอยู่นั้นสั่นมากกว่าเดิม

“...เป็นอะไรไปนะ?” ‘โครกก?’

ปลายดาบชี้ลงพื้น

ใบหน้าของหญิงสาวแดงก่ำ

“นี่? ไม่สบายหรอ?” ‘โครก? คร่ำกก?’

“อื๊บ” เสียงแปลกๆ หลุดออกมา

ตาของหญิงสาวมองผมนั้นน้ำตาคลอ

“พอแล้ว...ไม่ต้องพูดแล้ว...”

เสียงนั้นยังฟังอ่อนแรงอย่างบอกไม่ถูก

ผมเป็นห่วงเธอมากขึ้นกว่าเดิม

“เออ ถึงจะห้ามไม่ให้พูดก็เถอะนะ...” ‘ครี๊ก โคร๊กกกกกก’

หญิงสาวใช้ดาบยันตัวเองแล้วทรุดลงนั่งกับพื้น

แล้วหัวเราะดังลั่น “อู๊บ ฮ่าฮ่าฮ่าฮ่า!”

พอหัวเราะแล้วน่ารักเอามากๆ เลยละผู้หญิงคนนี่

ว่าแต่เธอแค่กลั้นหัวเราะเองเธอ

หลังจากหัวเราะจนพอใจแล้ว หญิงสาวก็เข็นน้ำตาพลาญลุกขึ้น
ยืน แล้วชี้มือพริ้มมาที่ผมอีกครั้ง

จากนั้นเธอพูดออกมาหนึ่งคำ

“...ฆ่า”

“ทำไมล่ะ!”

ผมยังคงคุกเข่ากับพื้น พยายามถอยหลังอย่างลนลาน

แต่ด้านหลังของผมมีหลุมกับดักที่เพิ่งจะป็นขึ้นมารออยู่

ปลายโลหะกำลังเข้ามาใกล้จมูกผมขึ้นทุกที

“ฉันเพิ่งเคยถูกทำให้อับอายขนาดนี้เป็นครั้งแรกในชีวิต ...ต้อง
ฆ่านายให้ได้”

ใบหน้านั้นแดงก่ำขนาดที่ต่อให้มืดก็ยังเห็น

อับอาย? หรือจริงๆ แล้วเป็นพวกปากไม่ตรงกับใจกันแน่? ใช้
ที่ไหนกันเล่า!

จะอะไรก็ช่างเถอะ ใครจะไปยอมถูกฆ่าตายในทีแบบนี้กัน

ตอนที่ถอยไปจนถึงปากหลุม ผมก็ตั้งท่าขึ้นตัวเอาไว้

“ถ้ากระเพาะเสียมารยาทของฉันไปถูกเธอละก็ฉันขอโทษ!
ทั้งหมดมันเพราะความหิวเป็นเหตุนะ! จะว่าไป ฉันยังไม่ได้กินอะไรมา
ตั้งแต่เมื่อกลางวันแล้ว!”

“...”

“ฉันกำลังลำบากจริงๆ นะ! ที่นี่คือที่ไหน แล้วฉันมาที่นี่ได้ยังไง
มีแต่เรื่องที่ไม่เข้าใจเต็มไปหมด! ถ้าโดนเธอฆ่าตายทั้งที่ยังไม่รู้เรื่องอะไร
แบบนี้ แล้วฉันจะ...”

จะกระโจนเข้ากองไฟ เสี่ยงชีวิตตัวเองเพื่ออะไรกัน?

พอคิดดังนั้นก็รู้สึกจุกในคอจนพูดอะไรไม่ออก

ผมจึงเอากลับไปอย่างช่วยไม่ได้

ดวงตาสีฟ้าเข้มของหญิงสาว ฉายแวววาวกับกำลังมองหาสิ่งมีชีวิต
ที่ตัวเองไม่เข้าใจ

“...ฉันไม่เข้าใจที่นายพูดเลยสักนิด”

ปลายดาบลดลงเล็กน้อย

“นายไม่ได้อยู่เมืองแห่งหินหรือหะ?”

“เมืองแห่งหิน? ฉันบอกแล้วว่าบ้านเกิดของฉันคือประเทศที่
ชื่อว่าญี่ปุ่น”

“...ไม่เคยได้ยินชื่อประเทศแบบนี้มาก่อน เอาเป็นว่า ไม่ใช่คน
ของเจโนสสินะ”

หญิงสาวพูดเช่นนั้นแล้วลดดาบลง

แต่แววดาสดังและเสียงไม่ไวใจยังไม่เลือนหายไป

เพียงแค่...ผมสัมผัสได้ถึงความหวั่นไหวของอารมณ์ที่ปั่นป่วน
อย่างซับซ้อนอยู่อีกฟากของแววดาตุรายนั่น

“...ฉันจะขอถามเรื่องของนายอีกสักหน่อย”

หญิงสาวพูดด้วยเสียงต่ำ

“มาที่บ้านของฉัน ไม่อย่างนั้นฉันจะทิ้งนายไว้ที่นี่”

“จะเชิญคนแปลกหน้าไม่รู้หัวนอนปลายเท้าอย่างฉันเข้าบ้าน
เธอ?”

“ใกล้มืดแล้ว ฉันไม่คิดจะเค้นถามนายที่นั่นมากไปกว่านี้หรอก ...
บอกไว้ก่อนนะ ถ้าเกิดมืดขึ้นมาในป่าโดยไม่ได้เตรียมไฟเอาไว้ละก็ นาย
ตายแน่”

เธอหยิบปλοกดาบหนังที่ตกอยู่ที่เท้าขึ้นมาแล้วเก็บดาบยักษ์
เข้าไป ผมมองดูท่าทางสง่างามนั้นแล้วใช้มือยันพื้นลุกขึ้น

“เข้าใจละ ฉันจะทำตามที่เราว่า...จะว่าไปยังไม่ได้แนะนำตัวเลย
นี่นะ ฉันชื่อสิริมิ อาสีตะ”

“ทुरु...เมียสตะ?”

“ไม่ใช่ สิริมิ อาสีตะ”

“จิรุเมียวตะ...”

น่ารักซะมัดเลยยายบ้านี้

ถึงเจ้าตัวจะทำสีหน้าจริงจัง แต่ก็ยังน่ารัก

“อืม ถ้าเรียกยากก็เรียกอาสีตะเฉยๆ ก็ได้ แล้วเธอชื่ออะไรล่ะ?”

“...ไอ=ฟา”

เธอพูดด้วยเสียงต่ำแล้วหันหลังให้ผม

ถึงจะดูเพรียวมาก แต่เธอไม่ได้สูงกว่าผม น่าจะประมาณหนึ่ง
ร้อยหกสิบเจ็ดเซนติเมตรละมัง

ทั้งที่ส่วนสูงเท่าคนปกติ และผอมขนาดนี้ แต่ทำไมถึงใช้ดาบใหญ่

ขนาดนั้นด้วยแขนข้างเดียวได้ บางทีเธออาจมีโครงสร้างร่างกายต่างจากมนุษย์แบบที่ผมรู้จักทั้งคุณสมบัติของกล้ามเนื้อและความหนาแน่นของกระดูก

ขณะที่ผมกำลังคิดอะไรเรื่อยเปื่อย ก็ถูกจ้องมาจากด้านข้าง

“ทำอะไรอยู่ ขานายเจ็บไม่ใช่เหรอ จับไหล่ฉันไว้สิ”

“เอ๊ะ จะดีเหรอ?”

“เสียเวลานาน่า รีบจับไว้เร็วเข้า”

ผมใช้แขนขวาโอบไหล่ขวาของไอ = ฟาอย่างกระอักกระอ่วน
ทันใดนั้นก็รู้สึกกระดูกข่าที่ลั่นปี

“ใครบอกให้เอาแขนโอบ ฉันบอกแล้วให้จับไหล่”

“อึก...อ้อ หมายความว่าอย่างนั้นเองเหรอ”

ผมลูบลิ้นปีตัวเองแล้วใช้ปลายนิ้วมือข้างขวาจับไหล่ซ้ายของ

ไอ = ฟา

ไม่ได้บาดเจ็บร้ายแรงแต่แรกอยู่แล้ว ถ้าจะช่วยเดินละก็เท่านี้
ก็เพียงพอ

อย่างไรก็ตาม ด้วยความที่หญิงสาวคนนี้ใช้ผ้าคลุมขนสัตว์หนา
คลุมไหล่ มือของผมจึงรู้สึกได้ถึงความแข็ง

“...ที่นายซ่อนเอาไว้ตรงหน้าอกนั่น คือมีดีเหรอ”

“เอ๊ะ?”

ผมยืนตัวแข็ง

ตอนที่เอาแขนโอบ หน้าอกของผมแตะแผ่นหลังเธอเบาๆ แต่
ผ้าคลุมไหล่หนาขนาดนี้ยังรู้สึกได้ด้วยงั้นหรอเนี่ย?

แบบนี้น่าจะกลัวว่าโดนศอกกระดูกข่าที่ลั่นปีเสียอีก

“นะ นิดเดียวก็รู้แล้วหรือ? ฉันไม่ได้คิดอยากทำร้ายเธอหรอกนะ ไม่ต้องเป็นห่วง”

“แล้วทำไมฉันต้องเป็นห่วงด้วยล่ะ? ถ้าอยากจะฟันละก็เอาเลยสิ”

ยายไอ = ฟาพูดกับผมที่ยืนเฉยอยู่ด้านหลังด้วยสีหน้าเยือกเย็น
“ถึงตอนนั้นตาบของฉันก็แค่ตัดหลอดลมหายใจเร็วกว่าตาบของนาย ถ้าคิดว่าโกหกจะลงลงมือตอนไหนก็ได้ล่ะ ...อาสี่ตะ”

3

ด้วยเหตุนี้ จึงลงเอยด้วยการที่ผมเดินฝ่าป่าดงดิบยามโพล้เพล้กับไอ = ฟา

ดูเหมือนว่ายามราตรีใกล้มาเยือนจริงๆ แล้ว รอบข้างมืดลงจากเดิมมาก

“เพราะนาย ฉันถึงได้ต้องเสียเวลา รีบเดินเข้า จนกว่าจะออกจากเขตกิบะได้”

ผมวางมือบนไหล่ซ้ายของไอ = ฟา พยายามปกป้องข้อเท้าซ้ายที่บาดเจ็บพลางเดินกะเผลก แล้วทวนซ้ำว่า “กิบะหรือ?” ก่อนจะถามเธอว่า

“เธอทำหลุมกับดักมาเพื่อจะล่าเจ้านั่นสินะ? หรือว่าที่เธอพูดถึงคือเจ้าสัตว์ที่หน้าตาเหมือนหมูป่านั้น?”

“...หมูป่า?”

“อืม สีดำ ตัวอ้วนๆ มีหางงอออกมาจากตรงนี้น่ะ...”

“นั่นแหละกิบะ นายเห็นด้วยรึ?”

“เห็น ไม่สิ โดนวิ่งไล่ต่างหาก ถึงได้ตกลงไปในหลุมกับดักเง”

“เง่เง่าจริง ถ้าโดนกิบะโจมตี ปกติต้องหนีขึ้นต้นไม้สูงๆ สิ”

“ก็ฉันไม่รู้จักวิธีปกติแบบนี้”

ผมพูดพลางมองไปที่ไหล่ซ้ายของไอ = ฟา

“นี่ หรือว่าผ้าคลุมนี้ คือหนังของเจ้าตัวที่เรียกว่ากิบะนั้นนะ?”

“แนอยู่แล้ว ฉันคือชนชายป่านะ ชนชายป่าจะล่ากิบะ กินเนื้อมัน
ขายเขี้ยว เขา และหนังเพื่อดำรงชีวิต”

เธอแหวกพงหญ้าอย่างระมัดระวัง พลางล้องหนัาผมอย่างไม่
สบอารมณ์

“...แล้วพวกชาวเมืองแห่งหิน สะเหยียดหยาบชนชายป่าว่าเป็น
‘พวกกินกิบะ’”

“หืม? ทำไมละ? หมูป่าออกจะอร่อย”

ไม่ได้จะอวดนะ แต่เมื่อตอนปิดเทอมฤดูหนาวตอนมัธยมสอง
ผมเข้าร่วมกับชมรมล่าสัตว์ และมีประสบการณ์ล่าหมูป่ากับกวางด้วย
หมูป่าหม้อไฟที่ได้กินตอนนั้นอร่อยมากจริงๆ

“...นั่นไม่ใช่ ‘หมูป่า’ แต่เป็นกิบะต่างหาก เนื้อของกิบะทั้งแข็ง
แล้วก็เหม็น ชนชายป่าที่กินเนื้อกิบะก็เลยเหม็นไปด้วย”

“ไม่เห็นจะเหม็นเลย เธอเองส่งกลิ่นน่ากินจะตายไป”

ดวงตาสีฟ้าเข้มของไอ = ฟาเปล่งประกายไม่ค่อยพอใจออกมา

อืม...ผู้หญิงวัยรุ่นนี้เอาใจยากจริงแฮะ

แล้วก็ถ้าจะพูดแบบให้เกียรติไอ = ฟา เธอไม่ได้ส่งแต่กลิ่นของ
เนื้อหรือไขมันอย่างเดียว ตรงกันข้าม กลิ่นหวานผลไม้กับไม้หอมที่สดชื่น

ยังแรงกว่าด้วย แต่กลิ่นนั้นผสมปนเปกันอย่างลงตัวกับกลิ่นหอมจางๆ
ของเนื้อ กระตุ้นความอยากอาหารของผม

“แต่มันจริงนะ จมูกฉันค่อนข้างดีใช้ได้เลยละ เจ้าตัวที่ซื้อกับะ
นั้นต้องอร่อยแน่ๆ”

“...ของกินไม่มีคำว่าอร่อยหรือไม่อร่อยหรอก”

โอ้ แบบนี้หายาบกายนะเนี่ย นั่นเป็นคำทำถึงผมที่ถึงจะเป็นเด็ก
ฝึกหัดแต่ก็เป็นคนครัวชั้นปลายแถวนา

แต่จะเอาค่านิยมในโลกของผมมาใช้ในสถานการณ์แบบนี้คง
ไม่ได้ หลังจากนั้น ผมเก็บปากเงียบแล้วเอาแต่ตั้งใจเดินเพียงอย่างเดียว
โดยไม่พูดอะไรที่ไม่จำเป็นอีก

เมื่อเดินในป่าได้สิบห้านาที...จู่ๆ ภาพเบื้องหน้าก็เปิดกว้างออก
ออกจากป่าแล้ว

ตะวันตกดินไปราวแปดส่วน

สิ่งที่ถูกแสงสีส้มที่หลงเหลืออาบอยู่ คือรูปร่างของหมู่บ้านชนบท
ในหุบเขา

(เฮ้อ...ที่นี่เป็นโลกที่มีมนุษย์อาศัยอยู่เป็นหลักเป็นแหล่งจริงๆ
ด้วย)

รู้สึกเต็มตื่นขึ้นมาในอกอย่างไม่มีเหตุผล

ถึงจะมองไม่ค่อยเห็นเพราะค่อนข้างมืด แต่ตรงพินหินตะปุ่ม
ตะป่ำที่เหมือนแหวกภูเขาออกนั้นมีบ้านไม้หลังเล็กอยู่เป็นจุดๆ หลายหลัง
มีไฟสีแดงส่องสว่าง ควันทาหารเย็นสีขาวลอยสูงขึ้นไปบนท้องฟ้า

(...นั่นไง ออกจะหอม)

กลิ่นของโปรตีนจากเนื้อสัตว์และบางทีอาจเป็นสมุนไพรหรือ

LIGHT NOVEL ในความดูแลของ DEXPRESS PUBLISHING

Isekai Ryouridou 1

พ่อครัวมือใหม่พจญภัยต่างโลก 1

ประพันธ์โดย EDA

ภาพประกอบโดย Kochimo

แปลโดย Kazari

Isekai Ryouridou 1

© 2015 EDA Illustration by Kochimo

Originally published in Japan in 2015 by HOBBY JAPAN Co., Ltd

Thai translation rights © 2017 Interactive Business Co., Ltd.

ISBN 978-616-363-383-5

บรรณาธิการบริหาร กวิน ไรจน์รัตนวานิชย์

กองบรรณาธิการ วรพงษ์ เวชสวรรค์, ชนินันท์ กิตติปัญญาคูณ, ชนิตลา นิตินาถ

พิสูจน์อักษร ไศภัสรา เข้มทองใหญ่

กราฟิก เจษฎาพร ภาณุวิศิษฐ์แสง, อภิสณัฐ รสไธสง

ฝ่ายผลิต อุบล มั่งมี

จัดพิมพ์โดย บริษัท เดกซ์เพรส จำกัด

พิมพ์ครั้งที่ 1 ตุลาคม 2560

พิมพ์ที่ บริษัท ไอดี ออล ดีจิทัล พรินท์ จำกัด โทรศัพท์ 02-899-5429-35

จัดจำหน่ายทั่วประเทศ บริษัท อมรินทร์ บู๊คเซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถ.บางกรวย-จตุรนต์ ต.มหาสวัสดิ์ อ.บางกรวย จ.นนทบุรี 11130

โทร. 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9222, 0-2449-9500-6

โฮมเพจ : <http://www.naiin.com>

สงวนลิขสิทธิ์ตามกฎหมายลิขสิทธิ์ (ฉบับเพิ่มเติม) พ.ศ.2558

โดย บริษัท เดกซ์เพรส จำกัด

ห้ามลอกเลียนแบบส่วนหนึ่งส่วนใดของหนังสือเล่มนี้

รวมทั้งการจัดเก็บ ถ่ายทอด ไม่ว่ารูปแบบหรือวิธีการใดๆ ด้วยกระบวนการอิเล็กทรอนิกส์
การถ่ายภาพ การบันทึก หรือวิธีการอื่นใด โดยไม่ได้รับอนุญาต

ISBN 978-616-363-383-5

หมวดดนิยายแปล

ราคา 239 บาท

9 786163 633835

Hobby
JAPAN

DEXpress

Cooking with wild game

© 2015 EDA Illustration by Kochimo

Originally published in Japan in 2015 by HOBBY JAPAN Co., Ltd

shop.DEXclub.com | DEXpressclub

‘สิริภูมิ อาสึตะ’ พ่อครัวฝึกหัดด้วยสิบเจ็ดปีสิบตาตื่นขึ้นมาและพบว่าตัวเองอยู่ในป่าตงดิบที่ไม่รู้จัก แถมน้ำๆ ยังโดนหนูป่ายักษ์ช่วงไล่ฟันจนพลัดตกหลุม และผู้ที่มาช่วยเขาคือ ‘ไอ = ฟา’ พรานสาวผู้ภายนอกดูเย็นชา

แต่ก่อนที่อาสึตะจะกินได้รู้ที่นี้คือที่ไหน และมาได้อย่างไร เขาก็พบปัญหาใหญ่ระดับชาติ เมื่ออาหารที่นั่นช่าง ‘ห่วยแตก!!’

จิตวิญญาณของพ่อครัวจึงลุกโชน! และเริ่มทำกายปรุงอาหารในต่างโลก โดยมีเป้าหมายอยู่ที่ของ ‘อร่อยๆ’ เท่านั้น!!

